

## عنوان مقاله:

تبیین روش عادت در تربیت کودکان از دیدگاه فقه تربیتی

## محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات اسلامی در علوم تربیتی، دوره 1، شماره 1 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 0

## نویسندگان:

راضیه ملک سنو - جامعه المصطفی العالمیه نمایندگی خراسان، مشهد، ایران.

مریم وفادار - گروه فقه و معارف اسلامی، مدرسه عالی فقه و قرآن خواهران، جامعه المصطفی العالمیه نمایندگی خراسان، مشهد، ایران.

## خلاصه مقاله:

یکی از روش هایی که امروزه جهت پایداری رفتار اتخاذ می شود، عادت دادن افراد به ویژه کودکان به انجام کارهاست. منظور از عادت سازی، روشی است که بآن فرد به پذیرش و کسب عادت تحریک و تشویق شود؛ به گونه ای که در دراز مدت منجر به رفتار مطلوب از سوی وی گردد. این روش از دیدگاه دانشمندان علوم تربیتی و روانشناسی پذیرفته شده است. در متون مختلف اسلامی از جمله منابع تفسیری، روایی و فقهی به این روش و ابعاد مختلف آن پرداخته شده است. دفعی برخورد کردن با کودک در برخی مسائل تربیتی عواقب نامطلوبی مانند دلزدگی، اضطراب واز همه مهمتر مقطعی بودن رفتار می گردد؛ بنابراین برای ثبات و نهادینه شدن بسیاری از رفتارها در کودکان، روش عادت مورد نیاز است. این نوشتار درصدد است ضمن پرداختن به مفهوم شناسی و مبانی نظری روش عادت و اشاره به دیدگاه کارشناسان تربیتی، حکم فقهی روش عادت دادن کودکان را در حوزه عبادات، فضایل اخلاقی و معاملات با استدلال عقلی و نقلی مورد واکاوی قرار دهد. روش تحقیق حاضر توصیفی-تحلیلی و گردآوری مطالب کتابخانه ای می باشد. طبق نتایج حاصل از این پژوهش، احتمال وجوب و استحباب برای روش عادت سازی در منابع فقهی مطرح است و به نظر می رسد با ادله ای از جمله کتاب، سنت، سیره عقلا و... بتوان دست کم به استحباب روش عادت سازی کودکان حکم داد. همچنین از نظر فقهی در استفاده از این روش، رعایت توان کودک الزامی است.

## کلمات کلیدی:

روش عادت، تربیت، کودک، حکم، علوم تربیتی، فقه تربیتی

## لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1704104>

